

Sprawozdanie z działalności Wyższego Seminarium Duchownego i Instytutu Teologicznego w Przemyślu za rok akademicki 1993/94

W dniu 13 września 1993 roku 30 młodych ludzi, którzy zdecydowali się pójść za Chrystusem, przekroczyło bramy Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Rozpoczął się dla nich kurs wprowadzający w życie i formację seminaryjną. Opiekunem tej grupy alumnów został ks. prefekt Marek Kowalik, a ich ojcem duchownym ks. Marek Pieńkowski. Pozostałe roczniki alumnów przyjechały 23 września. Nazajutrz rozpoczęły się wykłady i zajęcia, a w najbliższą niedzielę 26 września alumni przeżyli pierwszy dzień skupienia, rozważając słowa Chrystusa z Apokalipsy św. Jana: "Pamiętaj jak wzięłeś i usłyszałeś, strzeż tego i nawróć się" (Ap 3,3). Ogółem nowy rok akademicki rozpoczęło 201 kandydatów do kapłaństwa, w tym 160 alumnów przemyskich, 37 rzeszowskich i 4 lwowskich. Posługę wychowawców bezpośrednio odpowiedzialnych za formację podjęli: rektor – ks. dr Stanisław Harezga; wicerektor – ks. dr hab. Marian Wolicki; ojcowie duchowni – ks. dr Andrzej Skiba, ks. dr Edward Chmura, ks. mgr Marek Pieńkowski; prefekci: ks. dr Jan Twardy, ks. dr hab. Kazimierz Bełch, ks. dr Marek Kowalik, ks. dr Adam Szal i dyrektor administracyjny – ks. mgr Czesław Prucnal. Zajęcia naukowo-dydaktyczne w Instytucie Teologicznym prowadziło 38 nauczycieli akademickich, w tym 4 samodzielnych pracowników nauki (1 profesor i 3 doktorów habilitowanych), 23 doktorów, 4 licencjuszy i 7 magistrów.

Uroczysta inauguracja roku akademickiego 1993/94 odbyła się 7 października. W ramach przedpołudniowej sesji inauguracyjnej w auli Instytutu Teologicznego wykład na temat "Samourzeczywistnianie się Kościoła dziś" wygłosił ks. prof. dr hab. Marian Rusecki z KUL. Zwieńczeniem uroczystości była Msza św. o godz. 18.00 w bazylice katedralnej, koncelebrowana przez księży wychowawców i profesorów pod przewodnictwem ks. abpa metropolity Józefa Michalika, który w okolicznościowej homilii podkreślił konieczność pokory w poznawaniu Boga i w życiu codziennym w relacjach z bliźnimi. We Mszy św. wzięła również udział młodzież i nauczyciele kolegów i szkół pomaturalnych Przemyśla, rozpoczynając także swój rok akademicki.

W całorocznej pracy formacyjnej wychowawcom i alumnom Seminarium przyświecało hasło: "Chrystus centrum seminaryjnej rodziny". Prawda ta stawała się rzeczywistością poprzez formację duchową, w ramach której szczególną troską otoczono codzienne, tygodniowe i okresowe praktyki oraz ćwiczenia religijne. Zjednoczeniu z Chrystusem, a przez to radykalnej odnowie życia szczególnie służyły rekolekcje święte. Na początku roku akademickiego, po wakacjach,

proceeding je O. Tadeusz Hajduk SJ w dniach od 14 do 21 października. Rekolekcje wielkopostne w czasie od 13 do 17 marca 1994 r. alumni odprawili pod kierunkiem ks. Tomasza Rusieckiego – ojca duchownego z WSD w Kielcach. Rekolekcje te bezpośrednio przygotowały alumnów roku III, IV i V do przyjęcia posług lektora i akolity oraz kandydatury do diakonatu i kapłaństwa. Przed święceniami diakonatu i prezbiteratu rekolekcje dla roku VI prowadził ojciec duchowny ks. Marek Pieńkowski, zaś przed diakonatem dla roku V ojciec duchowny ks. Andrzej Skiba. Miesięczne dni skupienia z wyjątkiem pierwszego przeprowadzali kolejno ojcowie duchowni. W maju miał on formę pielgrzymki na Kalwarię Paclawską (15 V 94) a jego treścią była problematyka rodziny. W pielgrzymce wziął udział diecezjalny duszpasterz rodzin ks. dr Marian Kaszowski i świeccy uczestnicy Kongresu Rodziny w Warszawie (14–17 IV 94). Spotkaniu z Chrystusem poprzez czytanie Słowa Bożego pomagała poniedziałkowa lectio divina i piątkowa rewizja życia. Przedmiotem medytacji biblijnej, którą kierował ks. rektor Stanisław Haręzga, był przez cały rok tekst II Listu do Tymoteusza. Materiał do rewizji życia na temat cnót kapłańskich według adhortacji Pastores dabo vobis przygotowywali ojcowie duchowni. Oni też dwa razy w tygodniu podawali punkty do rozmyślenia. Podtrzymywaniu żywotnej więzi z Chrystusem służył sakrament pokuty i kierownictwo duchowe sprawowane z wielką gorliwością przez ojców duchownych i dodatkowych spowiedników: ks. prałata Zygmunta Gorzeńskiego, ks. prałata Józefa Kilara, ks. mgr. Fryderyka Michalskiego i ks. dziekana Stanisława Tomaszka.

Przyjaźń z Chrystusem w seminaryjnej rodzinie pogłębiała się nie tylko poprzez formację duchową, ale również poprzez studium filozofii i teologii. Zakres problematyki przewidzianej przez "ratio studiorum" został ubogacony dodatkowymi wykładami i spotkaniami. Na uwagę zasługują wykłady pracowników naukowych KUL: ks. dr. Józefa Wróbla, Istota przesłania moralnego encykliki Veritatis splendor (5 III 94) i prof. D. Kornas–Biela, Wychowanie seksualne – drogi i bezdroża (9 VI 94). Istotnym elementem formacji intelektualnej było systematyczne studium prowadzone w ramach wykładów, ćwiczeń, lektoratów, proseminariów i seminariów naukowych. Zakończeniem studium filozofii był dla alumnów roku II egzamin komisyjny tzw. philosophicum. Alumni roku VI po uprzednim złożeniu egzaminów z teologii fundamentalnej, dogmatycznej i moralnej zdobywali tytuły magistrów teologii, broniąc na KUL swe prace dyplomowe pisane pod kierunkiem profesorów Seminarium. W roku sprawozdawczym pracami alumnów kierowali następujący ks. profesorowie: ks. dr hab. Władysław Głowa samodzielnie prowadził 4 prace (ks. Michał Bator, ks. Piotr Irzyk, dk. Jacek Wajda, ks. Jan Wosiewicz), a 5 przy współpracy z ks. prof. dr. hab. Jerzym Kopciem KUL (ks. Andrzej Baran, ks. Stanisław Kardaś, ks. Piotr Sobczyk, ks. Józef Suchy, ks. Janusz Winiarski); ks. dr Stanisław Zygarowicz prowadził 8 prac przy współpracy z ks. dr. Józefem Wróblem KUL (ks. Janusz Dudziak, Artur Grzywna, dk. Bogusław Kot, ks. Marek Mnich, ks. Andrzej Olejarsz, ks. Jacek Rosół, ks. Mariusz Siniak, ks. Leszek Wałczyk); ks. dr Jan Zimny prowadził 7 prac przy współpracy z ks. dr. hab. Stanisławem

Kulpaczyńskim KUL (ks. Mieczysław Federkiewicz, ks. Piotr Lechowicz, ks. Krzysztof Masłyk, ks. Bogusław Partyka, ks. Piotr Pytlowany, ks. Mieczysław Sobiło, ks. Mieczysław Stopa); ks. dr Jan Twardy samodzielnie prowadził 5 prac (dk. Krzysztof Dąbal, ks. Stanisław Grzyb, ks. Roman Sękowski, ks. Grzegorz Siciak, ks. Andrzej Urban); ks. dr Marian Rojek prowadził 4 prace przy współpracy z ks. prof. dr. hab. Celestynem Napiórkowskim KUL (ks. Piotr Fortuna, ks. Andrzej Juszczyk, ks. Tadeusz Włoch, ks. Artur Ziąber); ks. prof. dr hab. Stanisław Potocki prowadził 3 prace (ks. Piotr Ostafin, ks. Bartosz Rajnowski, ks. Paweł Romanowski); ks. dr Tadeusz Śliwa prowadził samodzielnie 3 prace (ks. Krzysztof Hassinger, ks. Marek Stasiowski, ks. Andrzej Widak); ks. dr hab. Kazimierz Bełch prowadził 3 prace (ks. Wiesław Bednarz, ks. Mariusz Flis, ks. Andrzej Pawlik); ks. dr Józef Sroka samodzielnie prowadził 2 prace (ks. Andrzej Turoń, ks. Andrzej Wydrzyński); ks. dr hab. Marian Wolicki prowadził 2 prace przy współpracy z ks. prof. dr. hab. Józefem Wilkiem KUL (ks. Ludwik Krupa, ks. Sławomir Kurc) i ks. dr Stanisław Hareźga samodzielnie prowadził 1 pracę (ks. Piotr Kandefer). Spośród 24 przemyskich neoprezbiterów 1994 roku jeszcze pięciu nie obroniło swoich prac magisterskich.

Na usługach formacji intelektualnej alumnów była seminaryjna biblioteka, czytelnia, zakłady naukowe ze swymi księgozbiorami oraz pracownia kserograficzna. Według sprawozdania dyrektora biblioteki ks. dr. Adama Szala w okresie sprawozdawczym zasób biblioteki powiększył się drogą kupna o 774 egzemplarze książek. Na ten cel wydano 33.791.800 zł. Liczni ofiarodawcy duchowni przekazali na rzecz biblioteki ok. 500 egzemplarzy książek i wiele tytułów czasopism. Biblioteka otrzymała drogą prenumeraty lub darowizn około 160 tytułów czasopism polskich i ok. 30 zagranicznych. Niektóre z nich docierały do biblioteki bardzo nieregularnie. Na prenumeratę czasopism wydano 13.793.400 zł. Stan liczbowy pozycji bibliotecznych przedstawiał się następująco:

– Księgozbiór Biblioteki Seminarium Duchownego	52.303
– Księgozbiór Biblioteki Diecezjalnej	13.004
– Księgozbiór skatalogowanych starodruków ok.	3.000
– Księgozbiór zakładów naukowych	<u>ok. 18.200</u>
Suma pozycji bibliotecznych pozostających do dyspozycji alumnów	86.507

W ramach działalności bieżącej Biblioteki w dalszym ciągu trwało katalogowanie zasobu bibliotecznego. Dotyczy to zarówno książek nabytych jak również jeszcze nie skatalogowanych. W wyniku pracy pani Marii Równickiej 2.900 pozycji bibliotecznych zostało włączonych do księgozbioru bibliotecznego. W pracy bibliotecznej była także zatrudniona S. Anna Watras. Wraz z katalogowaniem księgozbioru głównego biblioteki opracowywano także zasób zakładów naukowych. W minionym roku zakończono już jego katalogowanie. Do uzupełnienia pozostały jeszcze katalogi rzeczowe zakładów naukowych. W tej pracy bibliotekę wspierały dwie pracownice Biblioteki Wojewódzkiej w

Przemyślu. Dla potrzeb naszej Biblioteki pracował także introligator pan Ludwik Kulik, oprawiając w minionym roku 430 woluminów książek i czasopism.

Wiele pracy w działalność Biblioteki, zakładów naukowych i czytelni czasopism włożyli sami alumni. W ramach swych obowiązków udostępniali zbiory. W samej tylko bibliotece było około 4.000 wypożyczeń książek, nie licząc czasopism i książek znajdujących się w zakładach naukowych i czytelni czasopism. Alumni prowadzili także korespondencję z wydawnictwami, pomagali w przygotowywaniu książek do katalogowania, zajmowali się prenumeratą czasopism, porządkowali dublety książek i czasopism, kompletowali czasopisma. W wyniku pracy alumnów pracujących w czytelni czasopism w ubiegłym roku i w poprzednich latach około 1.160 tytułów czasopism zostało skatalogowanych.

Nasza Biblioteka utrzymywała kontakt z Wypożyczalnią Międzybiblioteczną KUL, sprowadzając stamtąd 14 pozycji. Z Biblioteki Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie sprowadzono 15 książek. W bieżącym okresie sprawozdawczym przekazano ok. 200 książek dla Sióstr Karmelitanek w Islandii. W ramach Biblioteki działała także pracownia kserograficzna obsługiwana przez dwóch alumnów. W ciągu okresu sprawozdawczego wykonywano odbitki zarówno dla potrzeb urzędowych Seminarium Duchownego jak też dla księży profesorów oraz alumnów.

W duchu przyszłego posługiwania duszpasterskiego alumnów jako kapłanów Seminarium dbało, by wykładanym przedmiotom z teologii praktycznej towarzyszyły zastosowania praktyczne. Z racji konieczności zdobycia umiejętności duszpasterzowania alumni pod kierunkiem księży profesorów prowadzili ćwiczenia z katechetyki, homiletyki i liturgiki, jakie przewiduje ratio studiorum. Na wakacjach alumni roku V odbywali praktyki na terenie swoich parafii rodzinnych. Diakoni, którzy w tym roku zostali wyświęceni na kapłanów, pracowali duszpastersko w wyznaczonych parafiach diecezji w okresie Wielkiego Postu. Zaś pod koniec swego przygotowania do kapłaństwa zaliczyli specjalny kurs pastoralny w dniach od 12 kwietnia do 20 maja 1994 r., którym kierował ks. wicerektor Marian Wolicki. Natomiast diakoni wyświęceni pod koniec V roku zostali wysłani do pracy duszpasterskiej w diecezji na okres od 27 sierpnia do 14 października 1994 roku. Alumni III i IV roku brali udział w wakacyjnych rekolekcjach Ruchu Światło-Życie, pierwsi jako odprawiający je, drudzy jako animatorzy. Na rodzinę jako pierwsze środowisko powołania zwrócono uwagę w ramach IV Niedzieli Wielkanocnej (24 IV 94) jako niedzieli powołań, kiedy wychowawcy i alumni Seminarium w grupach wyjechali do 31 parafii miejskich, włączając się w duszpasterstwo powołań.

Wiele możliwości zdobywania pasterskiej wrażliwości dawało alumnom duszpasterstwo charytatywne, organizowane przez seminaryjną Caritas, pod kierunkiem ojca duchownego ks. Marka Pieńkowskiego. Do przyszłej pracy duszpasterskiej alumni przygotowywali się też w różnych kołach zainteresowań. Koło trzeźwościowe zorganizowało tradycyjnie tydzień trzeźwości (16–23 II 94) i kilka spotkań z działającą na tym polu panią dr Lubomirą Szawdyn z Warszawy (14 X 93, 23 XI 93 i 16 IV 94). Koło miłośników sztuki w ramach nowenny przed

Uroczystością Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny zaprosiło na wieczornicę w dniu 4 grudnia ks. prof. Wacława Partykę z prelekcją: "Ikonografia Niepokalanego Poczęcia w polskiej sztuce". Ożywieniu ducha misyjnego wśród alumnów przysłużyło się koło misyjne, które 28 X 93 r. zorganizowało jednodniowe sympozjum misyjno-pastoralne z interesującym wykładem klawerianki S. Joanny Niedbały "Animacja i współpraca misyjna". Problematyce misyjnej i ewangelizacyjnej poświęcone były spotkania z bp. Phocas Nikwigize z Ruandy (21 II 94), z bp. Pawłem Lengą z Karagandy, gdzie na praktyce duszpasterskiej było dwóch naszych diakonów (1 III 94), z bp. Janem Purwińskim z Żytomierza (15 III 94), z abp. Charles Vandame z Czadu (23 V 94) i z ks. dziekanem Antonim Bratršousky z Jablonec w Czechach (23 V 94). W życiu seminaryjnym swoją obecność zaznaczyły również koło homiletyczne i grupa Pro vita, która kontynuowała wydawanie swego periodyku pod tym samym tytułem.

Dla formacji pastoralnej szczególne znaczenie mają seminaryjne grupy synodalne. W pierwszym semestrze roku akademickiego 1993/94 zaistniało dwanaście takich grup, które za przedmiot swej pracy wzięły dokument Synodu: "Powołanie i posłannictwo wiernych świeckich w sytuacji Kościoła w Polsce". Równoległe od pierwszej niedzieli Adwentu 1993 rozpoczął się Synod w naszej Archidiecezji. Z tej racji 23 X 93 r. na spotkaniu synodalnym wszystkich grup seminaryjnych w auli Instytutu sekretarz Synodu ks. Wacław Partyka mówił o tworzeniu i pracy zespołów synodalnych w parafiach. O ogólnym wymiarze Synodu dowiedzieli się alumni z ust samego Sekretarza Generalnego ks. bpa Tadeusza Pieronka, który 30 X 93 r. przybył do Przemyśla na zaproszenie ks. abpa Józefa Michalika, by podzielić się z księżmi dziekanami swoimi przemyśleniami i uwagami na temat celu Synodu. Oba wspomniane spotkania przyczyniły się do ochotnego podjęcia przez alumnów pracy w grupach synodalnych pod kierunkiem ks. wychowawców i księży ks. dr. Tadeusza Kocóra i ks. proboszcza Mariana Wrony z Szówska. Podsumowaniem pracy w pierwszym semestrze było spotkanie wszystkich grup w auli Instytutu w dniu 8 I 94 r., by podzielić się owocami pracy w grupach i jeszcze raz uświadomić sobie konieczność zaangażowania świeckich w Kościele przy współpracy z duchownymi. Wszyscy przekonali się o tym na przykładzie parafii Szówsko. Jej proboszcz ks. Marian Wrona z grupą swoich parafian dali o tym świadectwo, mówiąc o realizacji programu Ruchu ku Lepszemu Światu. W drugim semestrze roku akademickiego 1993/94 za przedmiot pracy synodalnej obrano dokument: "W trosce o polską rodzinę". W ten sposób Seminarium włączyło się w tematykę pracy synodalnej w diecezji, skupionej wokół tematu: "Ewangelizacja wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej". Powstały tylko dwie grupy prowadzone przez ojca duchownego ks. Marka Pieńkowskiego i diecezjalnego duszpasterza rodzin ks. Mariana Kaszowskiego. Wielkim przeżyciem dla alumnów było I Archidiecezjalne Spotkanie Synodalne w dniu 3 V 94 r. Pielgrzymka na Kalwarię Paclawską, podejmując temat rodziny w aspekcie: rodzina seminaryjna, czego rodziny oczekują od kleryków i kapłanów, oraz moje zadania wobec własnej rodziny, była dobrym podsumowaniem pracy synodalnej

drugiego semestru. Dokumentacji pracy grup synodalnych poświęcony został podwójny numer "Biuletynu synodalnego", jaki ukazał się w czerwcu 1994 r.

Alumni uczyli się miłości pasterskiej na przykładach wielkich i świętych pasterzy Archidiecezji, których pierwsze rocznice śmierci wspomniano: ks. infułata rektora Michała Jastrzębskiego i ks. bpa Tadeusza Błaszkwicza. Pierwszej świetlanej postaci poświęcona była uroczysta sesja w dniu 25 II 94 r., w czasie której referaty w kolejności wygłosili: ks. dr Adam Szal, ks. dr Jan Twardy, ks. dr Henryk Borcz, ks. dr Andrzej Skiba i ks. dr Stanisław Zygarowicz. Sesję podsumował ks. abp Józef Michalik, który następnie przewodniczył uroczystej Mszy św. koncelebrowanej w seminaryjnej kaplicy i wygłosił homilię. Postać ks. bpa Tadeusza wspomniana została w dniu 7 czerwca 94 r. w auli Instytutu poprzez wykład ks. mgr. Wiesława Przepadło na temat: "Ks. bp Tadeusz Błaszkwicz jako opiekun Ruchu Światło-Życie". Po wykładzie w bazylice katedralnej Mszy św. koncelebrowanej przewodniczył ks. bp Bolesław Taborski, a homilię wygłosił ks. prałat Stanisław Zarych.

Przybliżeniu aktualnej problematyki pastoralnej Kościoła przysłużyło się spotkanie alumnów z bp Józefem Cordesem wiceprzewodniczącym Papieskiej Rady d/s Świeckich (1 VI 94), oraz włączenie się Seminarium w diecezjalne obchody światowego Dnia Młodzieży (25–27 III 94). W szerszym znaczeniu formacji pastoralnej służyły również liczne wydarzenia społeczno-kulturalne, powiązane z różnymi przejawami życia seminaryjnego. Spośród nich należy wymienić: akademię w Święto Niepodległości (11 XI), wieczór św. Mikołaja (5 XII), przedstawienie sztuki "Betlejem Polskie" w dniu seminaryjnej wieczery wigilijnej (22 XII) i sztuki "Królowa Korony Polskiej" Stanisława Wyspiańskiego we wspomnienie I rocznicy prekonizacji ks. abpa Józefa Michalika (5 V). Swoje talenty i zainteresowania literackie alumni mogli rozwijać na gazetce ściennej, a przede wszystkim na łamach kleryckiego pisma "Communitas". Alumni roku VI wydali kolejny tomik kazań pasyjnych pod red. ks. prefekta Jana Twardego. Aktywność kulturalna alumnów przejawiała się również w działalności zespołów muzycznych, scholi i chóru seminaryjnego prowadzonego przez ks. mgr. Tadeusza Bratkowskiego.

Księża profesorowie i wychowawcy poza wykładami, prowadzeniem prac seminaryjnych i ćwiczeń w Instytucie Teologicznym oddawali się pracy naukowej i w miarę możliwości duszpasterskiej. W ramach Koła Teologicznego w roku sprawozdawczym wygłoszono następujące referaty: ks. dr Jan Twardy "Przygotowanie kazania jako proces twórczy" (12 I 94); ks. dr hab. Władysław Głowa, "Uczestnicy Liturgii Godzin w diecezji przemyskiej w I poł. XVIII wieku" (2 III 94) i ks. dr hab. Marian Wolicki "Formacja wychowawców seminaryjnych w świetle nowego dokumentu Kongregacji Wychowania Katolickiego" (27 IV). Na podstawie prośby skierowanej przez prezesa PTT w Krakowie do ks. abpa Józefa Michalika, Koło zostało przyłączone do Polskiego Towarzystwa Teologicznego jako sekcja terenowa w Przemyślu. Decyzja Walnego Zebrania PTT w Krakowie zapadła w tej sprawie 26 lutego 1994 r. Prezesem Sekcji Terenowej PTT w

Przemyślu został dotychczasowy prezes Koła Teologicznego ks. dr hab. Marian Wolicki.

Księża profesorowie Instytutu poza Seminarium prowadzili wykłady również na Studium Katechetycznym w Przemyślu. W roku sprawozdawczym zmieniło ono nazwę na Studium Teologiczno-Katechetyczne i prowadziło działalność na dwóch poziomach: kursu podstawowego jako I rok kolegium katechetycznego i kursu wyższego obejmującego łącznie trzy lata studiów. Na kursie podstawowym studiowało 30 osób, zaś na kursie wyższym 33 osoby. Jak w roku ubiegłym ks. profesorowie obsługiwali Instytuty Wyższej Kultury Religijnej w Przemyślu, Jarosławiu, Sanoku, Krośnie oraz prowadzili zajęcia w Studium Organistowskim w Przemyślu.

Z radością należy odnotować, że dwaj księża profesorowie uzyskali habilitacje: ks. dr Władysław Głowa na KUL (17 XI 93), a ks. dr Marian Wolicki na PFT we Wrocławiu (22 II 94), podejmując zajęcia na tych uczelniach. Ks. mgr Tadeusz Kocór doktoryzował się z katechetyki na KUL. W minionym roku ukazał się V tom *Premisla Christiana* i materiały z sympozjum poświęconego słudze Bożemu ks. Janowi Balickiemu (10–11 marca 1993) – "Pasterz według Serca Bożego". Ks. prof. dr hab. Stanisław Potocki wydał książkę "Rady mądrości" w Redakcji Wydawnictw KUL w serii: *Jak rozumieć Pismo Święte* (Lublin 1993). Zaledwie kilku profesorów próbowało publikować na łamach pism diecezjalnych czy krajowych.

W roku sprawozdawczym dzięki ofiarnej pracy ks. dyrektora administracyjnego ks. Czesława Prucnała wymierny kształt przybrała troska o polepszenie warunków mieszkaniowych alumnów zgodnie z zaleceniami wizytatorów apostolskich. Przez rok wyremontowano i przebudowano tzw. skrzydło bł. Józefa Sebastiana Pelczara. W tej części gmachu seminaryjnego wymieniono instalację elektryczną i telefoniczną i umeblowano wszystkie pomieszczenia. W kuchni położono nowe płytki na ścianach i ją odmalowano wraz z magazynami. Odmalowano też korytarze w części mieszkalnej Seminarium. Z innych prac należy wymienić: przeprowadzenie generalnego remontu szklarni, zreperowanie ubytków w zabytkowym murze okalającym Seminarium, zrobienie płyty dojazdowej do garaży, odmalowanie seminaryjnej piekarni. Rozpoczęte zostały bardzo poważne prace przy wymianie fundamentu i remoncie najstarszego skrzydła Seminarium. Poza wymienionymi inwestycjami, działalność gospodarcza Seminarium obejmowała codzienne prace związane z funkcjonowaniem całego obiektu. Nie byłoby to możliwe bez grona ofiarnych i oddanych Seminarium, pracujących w nim Sióstr Rodziny Maryi, pracowników świeckich oraz samych alumnów. Wszystkim należą się słowa wielkiej wdzięczności i gorące "Bóg zapłać".

Każdego roku tym, co w szczególny sposób ukazuje sens istnienia każdego Seminarium Duchownego są święcenia. W roku sprawozdawczym święcenia diakonatu alumnów roku VI odbyły się 8 grudnia w bazylice katedralnej. Z rąk ks. abpa Metropolity Józefa Michalika otrzymało święcenia 25 diakonów. Ci sami w liczbie 24, także z rąk ks. abpa i ponownie w bazylice katedralnej otrzymali

święcenia prezbiteratu w dniu 28 maja 1994 roku. Dodatkowo święcenia diakonatu dla alumnów roku V odbyły się 12 maja 1994 r. W kościele farnym w Leżajsku ks. abp Józef Michalik udzielił diakonatu 11 alumnom, zaś w kolegiacie w Brzozowie ks. bp Stefan Moskwa udzielił święceń 12 alumnom. Bezpośrednim przygotowaniem do wakacji był ostatni dzień skupienia w dniu 24 czerwca. Wcześniej wspólnota seminaryjna przeżyła bardzo podniosłą i miłą uroczystość jubileuszu 60-lecia kapłaństwa spowiednika alumnów ks. prałata Zygmunta Gorzeńskiego i 25-lecia kapłaństwa ks. wicerektora Mariana Wolickiego. Zakończeniem roku akademickiego 1993/94 była ranna Msza święta koncelebrowana w kaplicy Seminarium pod przewodnictwem ks. abpa Józefa Michalika w dniu 25 czerwca. W tym dniu alumni rzeszowscy roku V żegnali swoje dotychczasowe Seminarium. W dniu 1 czerwca pożegnali go księża neoprezbiterzy, a w dniu zakończenia roku wszyscy alumni na czas wakacji i zasłużonego odpoczynku.